

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205404
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717205404.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: R Collectors s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovanej: F. D., nar. XX. P. XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, S., adresa na doručovanie: P. F. S., J. H. XXXX/X, S., o zaplatenie 3.208,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 19. septembra 2019 č. k. 5Csp/232/2017-76, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov konania (III. a IV. výrok) ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti o zaplatenie 26 eur zastavil; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.747,11 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne:

zo sumy 2.773,11 eur od 31.10.2017 do 17.3.2019,

zo sumy 2.763,11 eur od 18.3.2019 do 21.7.2019,

zo sumy 2.747,11 eur od 22.7.2019 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; III. vo zvyšku žalobu zamietol; IV. žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,80 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 30.4.2014); § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ust. O.z.; § 150 ods. 1 a 2 a § 151 ods. 1 a 2 CSP (zákona č. 150/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 261 ods. 3 písm. d/ Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a poukazom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2263/2005.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa (pôvodne Poštová banka, a.s., IČO: 31340890) sa žalobou zo 4.12.2017 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 3.208,96 eur spolu s úrokom vo výške 1.287,71 eur, zmluvným úrokom vo výške 10,90% ročne zo sumy 3.208,96 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 3.208,96 eur od 1.11.2017 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že uzavrela so žalovanou Zmluvu o úvere č. 1422730458 z 2.4.2014 („ďalej len „zmluva“), súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky žalobkyne (ďalej len „VOP“), Obchodné podmienky žalobkyne pre spotrebiteľské úvery (ďalej len „OP SÚ“), Sadzobník poplatkov žalobkyne (ďalej len „Sadzobník“), žalovaná svojím podpisom na Zmluve potvrdila, že sa s týmito dokumentmi oboznámila a súhlasila s ich obsahom. Na základe zmluvy poskytla žalobkyňa žalovanej úver vo výške 3.220 eur, pričom žalovaná sa zaviazala vrátiť žalobkyni poskytnutý úver spoločne s úrokmi, poplatkami a inými peňažnými plneniami. Žalovaná si nespĺnila svoju povinnosť

splatiť úver riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru, žalobkyňa vyhlásila dňa 5.1.2015 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, žalovaná časť dlžnej sumy zaplatila. Jednotlivé splátky a spôsob ich započítania boli uvedené v Aktuálnom stave úveru vyhotoveného z bankového informačného systému. Poslednú čiastkovú úhradu úveru žalovaná vykonala dňa 18.10.2017. Od toho dňa žalovaná žiadnu ďalšiu úhradu úveru nevykonala.

Žalovaná sa k žalobe nevyjadрила. Uznesením č. k. 5Csp/232/2017-58 z 8.11.2018 súd pripustil, aby do konania na miesto pôvodnej žalobkyne (spoločnosť Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie č. 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890) vstúpila žalobkyňa R Collectors s.r.o. Dňa 16.8.2019 bolo súdu doručené čiastočné späťvzatie návrhu, nakoľko žalovaná od podania žaloby uhradila na pohľadávku žalobkyne dňa 18.3.2019 sumu vo výške 10 eur a dňa 22.7.2019 sumu vo výške 16 eur. Vzhľadom na danú úhradu zo strany žalovanej, žalobkyňa zobrala svoj žalobný návrh čiastočne späť, a to v časti z uplatnenej istiny vo výške 26 eur. Žalobkyňa vo svojom podaní doručenom súdu dňa 16.8.2019 žiadala súd, aby v danej čiastočne späťvzatej časti konanie zastavil.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého pôvodný veriteľ Poštová banka, a.s. a žalovaná ako žiadateľ uzatvorili dňa 2.4.2014 Zmluvu o úvere č. 1422730458, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 3.220 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 45 eur, z toho výška mesačnej anuitnej splátky (úrok + istina úveru) vo výške 45 eur. Dátum konečnej splatnosti bol 20.4.2024. V zmluve bola ďalej uvedená výška RPMN 11,46%, Priemerná RPMN 18,87%, úroková sadzba vo výške 10,90%, dátum prvej mesačnej úhrady do 20.5.2014, celková čiastka úveru vo výške 5.277,66 eur a splácanie mesačne vždy k 20. dňu v mesiaci. Do spisu boli priložené aj Obchodné podmienky pre úver a Sadzobník poplatkov, ktoré neboli podpísané žalovanou. V článku 6 Obchodných podmienok pre úver (účinné od 6.1.2014) v bode 6.1. je uvedené, že dlžník je povinný splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach zahrňujúcich splátku istiny a úrokov a v prípade poistenia úveru, dlžník spolu s mesačnými anuitnými splátkami aj náklade spojené s poistením. V článku 6 Obchodných podmienok pre úver (účinné od 6.1.2014) v bode 6.2 je uvedené, že dlžník je povinný zaplatiť Poštovke aj úroky z omeškania a dohodnuté poplatky uvedené v Sadzobníku poplatkov. Z podania označeného ako „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ z 19.12.2014 mal súd preukázané, že pôvodný veriteľ Poštová banka, a.s., vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy vo výške 215,96 eur a to do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Z podania označeného ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ z 5.1.2015 vyplýva, že pôvodný veriteľ Poštová banka, a.s., vyhlásil úverovú pohľadávku k 5.1.2015 predčasne splatnou v celom rozsahu, pričom výška dlžnej sumy predstavovala sumu dlžnej istiny vo výške 3.208,96 eur, úrok vo výške 161,59 eur, poplatky za upomienky vo výške 3,50 eur a poistného vo výške 0 eur. Poštová banka, a.s., žiadala, aby žalovaná vyššie uvedenú sumu uhradila do 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Z výpisu z úverového účtu ku dňu 31.10.2017 mal súd preukázané, že žalovaná vyčerpala celkovo sumu 3.220 eur, pričom žalobcovi splatila sumu 446,89 eur. Po podaní žaloby, žalovaná dňa 18.3.2019 uhradila žalobcovi sumu vo výške 10,- eur a dňa 22.07.2019 sumu vo výške 16 eur t. j. celkovo sumu 26 eur, na základe čoho zobral žalobca žalobu čiastočne späť vo výške 26 eur.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou došlo dňa 2.4.2014 k platnému uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí úveru. Súd bol názoru, že predmetná zmluva o úvere je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, zároveň je aj spotrebiteľským úverom podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ. Súd posúdil obsah zmluvy a mal za to, že zmluva medzi stranami bola uzavretá platne. Žalobkyňa resp. jej právna predchodkyňa sa zaviazala poskytnúť žalovanej pôžičku 3.220 eur a žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 120 mesačných splátkach po 45 eur. Celkom mala žalovaná vrátiť sumu 5.277,66 eur. V zmluve o úvere bola uvedená výška schváleného úveru v sume 3.220 eur, počet mesačných splátok 120, dátum konečnej splatnosti úveru 20.4.2024, výška mesačnej splátky 45 eur, z toho výška mesačnej anuitnej splátky (úroky + istina úveru) 45 eur, úroková sadzba 10,90%, RPMN 11,46%, Priemerná hodnota RPMN 18,87%, celková čiastka úveru 5.277,66 eur, dátum prvej platby do 20.5.2014, splácanie mesačne, vždy k 20. dňu v mesiaci. Súd preskúmal zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ obsahovať a zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Podľa bodu 6.1 VOP v jednotlivých splátkach bol zahrnutý úrok, príslušná časť istiny a poistenie. Zmluva teda obsahuje len údaj o počte splátok 120 a výšku splátky 45 eur (úroky + istina 45 eur, poistenie 0 eur). Z uvedeného potom ale nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov za poistenie. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, výslovne je však uvedené, že každá splátka zahŕňa istinu a úrok, avšak nie je zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej

zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne na poplatky. Žalobkyňa jednotlivé splátky nerozšpecifikovala a ani z ostatných ustanovení, ktoré sú súčasťou zmluvy, nevyplýva spôsob splácania úrokov a prípadných poplatkov.

Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky), čo je práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť). Taktiež spotrebiteľ potom nemá vedomosť v akej časti má v konkrétnom čase splatenú istinu (v akej časti splátky veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti na zaplatenie ostatných poplatkov a úrokov. Práve z toho dôvodu zákonodarca uvedené v zákone označil ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere, ktorá má slúžiť k tomu, aby spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere jasne dopredu vedel, aké následky súvisiace so splácaním úveru bude mať pre neho konkrétna úverová zmluva. Neuvedením takýchto informácií je spotrebiteľ - dlžník potom zavádzaný a neuvedomuje si následok dohodnutého úroku z hľadiska jeho splácania. Súd sa z uvedených dôvodov nestotožnil s priamou aplikáciou rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová na tento prípad. Je to z dôvodu, že je názoru, že Súdny dvor EÚ v uvedenom rozhodnutí v odseku 21 poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h/ a i/, článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Konkrétne vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovenia tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v konkrétnom prípade o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámce smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a ZoSÚ. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôžu použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

Vzhľadom na túto chýbajúcu náležitosť zmluvy súd považoval zmluvu o úvere č. 1422730458 z 2.4.2014 o spotrebiteľskom úvere za platnú, avšak úver sa považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ, za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa v konaní uplatňovala zaplatenie sumy 3.208,96 eur spolu s vyčíslenými úrokmi z úveru vo výške 171,99 eur, zmluvný úrok vo výške 10,90% ročne zo sumy 3.208,96 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 3.208,96 eur od 1.11.2017 do zaplatenia a trovy konania. Súd konštatuje, že v predmetnej veci mal z priloženého výpisu z úverového účtu preukázané, že ku dňu podania žaloby predstavovala čerpaná suma výšku 3.220 eur. Súd mal ďalej preukázané, že úhrady žalovanej predstavovali sumu vo výške 446,89 eur. Nakoľko žalovaná uhradila žalobkyni po podaní žaloby sumu vo výške 26 eur, žalobkyňa v tejto časti istiny zobral žalobu späť, z tohto dôvodu súd v časti istiny 26 eur konanie zastavil. Súd žalobkyni nepriznal v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ úrok z úveru, nakoľko úver sa považuje za dohodnutý bez úrokov a poplatkov. Na základe uvedeného preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 2.747,11 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou čerpanou vo výške 3.220 eur a sumou uhradenou v splátkach celkovo 446,89 eur spoločne s dodatočne uhradenou sumou vo výške 26 eur. Vo zvyšku pohľadávky súd žalobu zamietol.

Žalovaná uplatnenú pohľadávku nespochybnila, ani neuviedla a neprodukovala dôkazy spochybňujúce pohľadávku čo do výšky a dôvodu. Taktiež nepožiadala o možnosť splácania pohľadávky a dôkazmi nepreukázala dôvody na umožnenie splácania pohľadávky v splátkach.

Keďže žalovaná nezaplatila svoj dlh riadne a včas, dostala sa do omeškania, čím žalobkyni vzniklo právo na úroky z omeškania. Žalovaná v časovom období od 31.10.2017 do 17.3.2019 (deň, pred dňom, kedy žalovaná uhradila žalobkyni časť pohľadávky vo výške 10 eur) mala voči žalobcovi pohľadávku vo výške 2.773,11 eur, ktorá predstavovala rozdiel medzi poskytnutým úverom bez úrokov a poplatkov vo výške 3.220 eur a dovtedy žalovanou uhradená suma splátok vo výške 446,89 eur. Z tohto dôvodu súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 2.773,11 eur od 31.10.2017 do 17.3.2019. Následne, po uhradení časti pohľadávky žalovanou dňa 18.3.2019 vo výške 10 eur, predstavoval dlh žalovanej voči žalobcovi sumu 2.763,11 eur (2.773,11 eur - 10 eur = 2.763,11 eur) a z tohto dôvodu súd priznal žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 2.763,11 eur od 18.3.2019 do 21.7.2019. Žalovaná dňa 22.7.2019 uhradila časť pohľadávky žalobkyni vo výške 16 eur, na základe čoho predstavoval dlh žalovanej voči žalobcovi sumu 2.747,11 eur (2.763,11 eur - 16 eur = 2.747,11 eur), a z tohto dôvodu súd priznal žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 2.747,11 eur od 22.7.2019 až do zaplatenia. Takto priznané úroky z omeškania sú v súlade s § 517 O.z. v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne rozhodnutím podľa pomeru úspechu žalobkyne vo veci, ktorej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,80%, keďže žalobkyňa v podanej žalobe uplatnila nárok na zaplatenie sumy 3.208,96 eur a celkovo jej bolo priznaných 2.747,11 eur, v takom prípade je úspech žalobkyne 86,40%, a neúspech 13,60%, po odčítaní neúspechu žalobkyne od úspechu vyšiel súdu výsledný úspech žalobkyne vo výške 72,80%.

2. Proti tomuto rozsudku, zjavne iba v jeho zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania (III. a IV. výrok), podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhla jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním jej náhrady trov konania v rozsahu 100%. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvodila, že úlohou zákonnej úpravy je zabezpečiť, aby spotrebiteľ vedel posúdiť rozsah svojho záväzku. Požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky nie je v súlade s požiadavkami Smernice 2008/48/ES. Z uvedeného tak vyplýva, že ani sankcia v podobe toho, že úver je poskytnutý bez úroku a poplatkov, ak neobsahuje rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Z dôvodovej správy k ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý nahradil zákon č. 258/2001 Z. z.: Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ "zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ... výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia". V zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. sa uvedené ustanovenie aplikuje len v prípade, že obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj amortizácia istiny, pričom v takom prípade sa zákazníkovi v zmysle § 9 ods. 5 ZoSÚ poskytuje amortizačná tabuľka, ktorá "podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere". V danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ dá vyhovieť jedine nasledovným spôsobom, ktorý považuje žalovaný za postačujúci. Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádza, že (i) výška úveru, (ii) úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou, (iii) výška mesačnej splátky, (iv) RPMN banky v %, (v) taktiež priemernú RPMN na trhu, (vi) celkovú výšku úveru, (vii) dátum 1. splátky, (viii) dátum nasledujúcich splátok, (ix) počet mesačných splátok, (x) dátum.

Podľa názoru Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/2018/2017 nemožno súhlasiť ani s nutnosťou rozlíšenia splátky, pretože ohľadom tejto náležitosti je potrebné použiť eurokomformný výklad, teda výklad v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a teda podľa Súdného dvora EÚ v známom rozsudku C-42/15. Pre súd je zarážajúce, ak spotrebiteľ, ktorý často sa domáha práve eurokomformného výkladu, v prípade, že tento výklad nie je v jeho záujme, žiada o jeho vylúčenie a neprijatie záverov európskeho súdu. Aj keď je pravdou, že spomínaná smernica EÚ nemá priamy účinok

pre konkrétny súdny spor, v tomto prípade sa nejedná o konštituovanie nejakého práva či povinnosti v zmysle smernice, čo by neprichádzala do úvahy, ale jedná sa o otázku výkladu sporného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ s európskou smernicou, ktorá zaviedla v článku 22 úplnú harmonizáciu a záväzný charakter, predovšetkým pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a teda v zmysle nej členské štáty EÚ nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave zahrnúť iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere než sú uvedené v článku 10 ods. 2 smernice (v ňom sa uvádza len termín splátka a teda nie splátka istiny, úrokov a poplatkov). Súd pritom dáva do pozornosti aj rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07 zo dňa 19.1.2010 a z neho body 48 a 51, kde sa uvádza: "Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom únie vyplýva zo systému zmluvy o EÚ, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby pri výkone svojich právomocí a rozhodovanie sporu zabezpečil plnú účinnosť práva Únie (tiež rozsudok Pfeiffer C397/01). Z bodu 51 citovaného rozsudku vyplýva záver, že pri zabezpečovaní práva Únie vnútroštátny súd neuplatní žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom Únie (tiež rozsudok vo veci Mangold C-144/04 zo dňa 22.11.2005).

Žalobkyňa má za to, že priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí, teda ľudovo povedané, o koľko preplatí jemu poskytnutý úver. Priemerný spotrebiteľ nebude skúmať každú jednu splátku samostatne. Súčasne tvrdí, že rozdelenie splátky na istinu a úroky má zmysel pre nedobromyseľného spotrebiteľa, ktorý predpokladá, že bude v omeškaní s plnením záväzku pre výpočet úroku z omeškania. Dobromyseľný spotrebiteľ predpokladá, že splní svoj záväzok v dohodnutom čase a preto pokiaľ v zmluve sú uvedené informácie o výške úveru a celkových nákladoch na úver a doba splácania úveru, vie sa edukovane rozhodnúť o tom, či zmluvu o úvere uzatvorí alebo neuzatvorí. Je teda maximálne v záujme spotrebiteľa rozhodnutie, podľa ktorého absencia rozdelenia každej splátky na istinu, úroky a poplatky nespôsobuje bezúročnosť úveru, nakoľko spotrebiteľ mal všetky potrebné informácie k uzatvoreniu zmluvy a mohol sa fundovane rozhodnúť. Žalobkyňa tak konala s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere riadneho splácania úveru žalovanou, nakoľko sama žalobkyňa svoj záväzok zo Zmluvy o úvere splnila riadne (a načas).

Súčasne apelovala na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z., ktorý zo zákona č. 129/2010 Z. z. odstránil také znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l/, podľa ktorého Zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, citovala z dôvodovej správy: "Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že "členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice." Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u/ smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u/ smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou."

Sám zákonodarca v zmysle predmetnej dôvodovej správy tak ustálil potrebu eurokonformného výkladu zákona. V zmysle predmetného Zmluva o úvere nemusela obsahovať rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky.

Vzhľadom na vyššie uvedené považuje za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť.

Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.9.2012, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/111/2014 a zo dňa 11.04.2017 sp. zn. 11Co/39/2016, rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/677/2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 a jeho rozsudok sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, z ktorých citovala. Najvyšší súd potvrdil potrebu eurokonformného výkladu zákona už v súčasnosti

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý pôvodnou žalobkyňou žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ).

Odvolateľka tomuto záveru oponovala najmä tým, že požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivkej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky nie je v súlade s požiadavkami Smernice 2008/48/ES, z čoho vyplýva, že ani sankcia v podobe toho, že úver je poskytnutý bez úroku a poplatkov, ak neobsahuje rozklad jednotlivkej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. (2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods.

1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 28.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 uviedol nasledovné: Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (Rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v článku 10 ods. 2 písm. h) ustanovuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

Rozsudok Súdného dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová konštatoval nasledovné: Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 54 rozsudku). Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský

úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovo výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosť (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Z dôvodovej správy k ZoSÚ v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených Rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová, účelu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a jeho eurokonformného výkladu dovolací súd konštatoval, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí teda vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Úmyslom zákonodarcu bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ.

Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Najvyšší súd zaujal obdobné stanoviská aj v ďalších uzneseniach pod sp. zn. 4Cdo 211/2017, 3Cdo 56/2018, 4 Cdo 65/2018, 4Cdo 187/2017, 5 Cdo 132/2017, 2 Cdo 235/2017, 3 Cdo 45/2018, 7 Cdo 98/2018.

So zreteľom na vyššie uvedené právne závery dovolacieho súdu, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok,

poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - 2.4.2014) nesprávne interpretoval a aplikoval, v dôsledku čoho predčasne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov prvoinštančného konania, a vec mu (v zrušenom rozsahu) podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne (v zostávajúcej časti) v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nespĺnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvodením dôsledkov nespĺnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nespĺnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu ako i prihliadať na špecifickú tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.). Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOST' s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdnym dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdnym dvorom Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy

zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách odvolacieho konania.

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)